

deres Elever kunne optræde med samme Myndighed som de andre Lærere. Det synes at have været Kjøbenhavns Eksempel, der har virket paa Tankegangen i den foreliggende Sag. Der henvises til de forbedrede Kaar, under hvilke Gymnastiklærerne her i Kommunen ere satte til at arbejde, og det er glædeligt, at denne Opfattelse, der i og for sig maa siges at være sund og naturlig, saaledes er i Færd med at brede sig, i dette Tilfælde altsaa til Statens Skoler; men Lærerne selv have i deres Andragende en Fornemmelse af, at den Stilling, de alligevel trods alt komme til at indtage, bliver en Overgangsstilling i en Periode, i hvilken det gamle System efterhaanden skal vige for det ny. Samtidig med at jeg altsaa anbefaler, at man gør denne Overgangstid saa god og tilfredsstillende for de vedkommende som muligt, mener jeg dog, at der er Anledning til at betone dette, at der her kun er Tale om en Overgang og pege lidt paa det større Maal, man maa stille sig, og som man maaske snart vil kunne naa.

For en halv Snes Aar siden skrev Bestyrelsen for Dansk Sløjdforening en Skrivelse til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet om Læreruddannelsen paa det særlige Omraade, den repræsenterer. Den skrev, at det var ved den ifølge Anordningen af 25de Oktober 1883 indførte Skoleembedseksamen Hensigten at fastslaa en Ligeberettigelse mellem Skolens forskellige Faggrupper, som ikke tidligere havde fundet Sted. Naar det nu maa indrømmes, at den Undervisning, som samler sig om Legemets Udvikling og den aandelige Vækst, som naas derigennem, udgør en væsentlig og nødvendig Side af al Skolegerning, vil det være naturligt ogsaa at betone dette ved Læreruddannelsen ved at udvide den bestaaende Skoleembedseksamen med en Faggruppe, ved hvilken Sløjd (og Gymnastik) i Forbindelse med naturvidenskabelige eller sproglig-historiske Videnskabsfag danne et til Læreruddannelsen passende hele. En Tanke, der svarer til, hvad den af Regeringen nedsatte Gymnastikkommission ogsaa har fremsat i sin i April 1888 afgivne Betænkning. Det er denne gamle og dog ikke gennemførte Tanke, som jeg ved denne Lejlighed gerne

vil henlede Opmærksomheden paa. I Kjøbenhavns Kommune har man samtidig med den Lønningsforbedring, man indførte for Gymnastiklærerne, fastslaaet, at efter en bestemt Tidsfrist, jeg husker i Øjeblikket ikke, om det er i 1905 eller 1906, skulle de Mænd, der ansattes som Gymnastiklærere ved Kommuneskolerne, have gennemgaaet samme pædagogiske Uddannelse som Kjøbenhavns øvrige Lærere og altsaa arbejde ud fra det samme almindelige Grundlag og staa lige over for Eleverne som Lærere af ganske samme Slags som de øvrige Lærere. Det er denne Tankegang, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa ogsaa paa Statsskolerne, efter at den for 10 Aar siden i en officiel Skrivelse til Ministeriet er udtalt for Sløjdens og Gymnastikkens Vedkommende. Det vil være et Fag, som meget passende kunde lægges i samme Haand foruden andre af Skolens Fag, der naturligt ville kunne bestrides af de samme Mennesker. Allerede nu er der enkelte Steder Gymnastiklærere, der tillige ere Tegne- og Skrivelærere. Det kunde tænkes, at der ogsaa kunde være en naturlig Forbindelse mellem Gymnastik og Sløjd og den fysiske Undervisning; kort sagt, det vilde være ret let at finde et Indbegreb af Undervisningsfag, der kunde lægges i Haanden paa en og samme Mand, forudsat at denne havde den tilbørlige almindelige Læreruddannelse, som for de lærde Skolers Vedkommende søges naaet gennem Studiet til Skoleembedseksamen. Jeg henleder altsaa den højtærede Ministers Opmærksomhed paa denne Tanke samtidig med, at jeg anbefaler, at man ud fra det foreliggende Lovforslag gør, hvad der er muligt at gøre for de nu ansatte Lærere i den Tid, de selv betegne som Overgangstiden, indtil det ny System er indført.

Maa jeg endnu kun gøre opmærksom paa en Bagatel. Der staaer i Loven Tale om „Efterløn“, som beregnes dem, men i Lovens Overskrift tales der om „Pensionsret“. Hvorfor man nu i Teksten benævner det med det danske Ord „Efterløn“, medens man i Overskriften bruger det fremmede Ord „Pension“, er mig ikke ganske klart. Jeg vil foreslaa, at man lader det fremmede Ord gaa ud i Overskriften, og i Lighed med Loven af 12te April 1892 om